

Förfastetiden är kyrkans sätt att sakta ner oss innan vi når fram till korset. Det är som att hon säger: skynda inte förbi detta. Stanna. Se vägen. För det är inte bara målet som frälser – det är vägen dit.

Idag är temat Kärlekens väg.

Vi har hört texterna. De klingar i oss. Men frågan är inte först vad de berättar, utan vad de avslöjar. För de avslöjar oss.

Höga Visan talar om en kärlek som är stark som döden, en låga från Herren själv. Det är en farlig bild. Eld värmer – men den bränner också bort. När Guds kärlek får fäste i en människa är det inte bara tröst vi får. Vi blir också genomlysta. Vad är det i mitt liv som inte tål den elden? Vilka motiv, vilka rädslor, vilka ambitioner skulle förkolna om kärleken verkligen fick vara Herre?

Vi lever i en tid som gärna talar om kärlek, men som är försiktig med offer. Kärlek ska kännas bra, bekräfta, stärka självbilden. Men den kärlek som är stark som döden är inte en förstärkning av egot. Den är en omorientering av hela människan. Den är en låga som drar oss bort från centrum och placerar Gud där.

Och så hör vi Paulus ord: Kristi kärlek driver oss. Inte vår religiösa ambition. Inte vår pliktkänsla. Kristi kärlek. Det är en avgörande skillnad. Det finns ett slags kristet liv som drivs av oro – oro att inte räcka till, oro att förlora kontrollen, oro att tappa inflytande. Men det är inte den ande Paulus talar om. Han talar om att vara gripen.

Att vara gripen av Kristi kärlek betyder att man inte längre kan leva enbart för sig själv. Det är en radikal förskjutning. Och det är här texten blir

samhälleligt sprängstoff. För vi lever i en kultur som säger: lev för dig själv. Förverkliga dig själv. Skydda dig själv. Säkra din plats.

Evangeliet säger: du är redan älskad. Därför kan du ge.

När en människa vet att hennes värde inte står och faller med prestation, då kan hon avstå från att ständigt hävda sig. När en gemenskap vet att dess identitet är rotad i Kristus, då behöver den inte definiera sig genom att trycka ner andra.

Men om vi ska vara ärliga: hur ofta drivs vi inte av något annat än kärlek? Hur ofta reagerar vi inte i rädsla? Hur ofta formar vi våra ord mer av irritation än av nåd? Förfastetiden är en spegel. Den frågar oss dig och mig: vad är det egentligen som driver dig?

Evangelietexten är obekvä. Inte för att vi inte förstår den, utan för att vi förstår den alltför väl. Jesus talar om lidande, och lärjungarna tänker på positioner. Det är så mänskligt att det nästan gör ont. De har hört honom. De har sett honom. Ändå dras de till tanken på att vara störst.

Det är frestande att läsa det som en historisk episod. Men det är vår berättelse. I kyrkan kan vi tala om tjänande – och samtidigt hoppas att någon ska se hur hängivna vi är. I samhället talas det om solidaritet – men ofta med en underton av egen vinning. Vi är inte fria från begäret att sitta närmast makten.

När Jesus säger att den som vill vara störst ska vara de andras tjänare, är det inte en moralisk dekoration. Det är en omstörtning. Han blottlägger en djup struktur i oss: vi vill uppåt. Han leder nedåt. Inte för att förnedra, utan för att befria.

Att tjäna är inte att förminska sig själv. Det är att delta i Guds eget sätt att vara. Gud visar sin makt genom att ge. Det är korsets hemlighet. Och i en tid där makt ofta mäts i synlighet, kontroll och dominans, är detta ett annat språk. Ett språk som kan låta svagt – men som i längden är det enda som bygger något hållbart.

Frågan är inte bara hur vi talar om kärlek, utan hur vi organiserar våra liv kring den. Hur fattar vi beslut? Vad premierar vi? Vem får utrymme? Kärlekens väg är inte en känsla som sveper över oss en söndag. Den är en struktur som formar vardagen.

Psalmisten ber: förena mitt hjärta. Det är kanske den mest ärliga bönen i allt detta. För vi vet hur splittrade vi är och kan vara. Vi vill älska – men vi vill också skydda oss. Vi vill tjäna – men vi vill inte bli utnyttjade. Vi vill vara generösa – men vi vill inte förlora kontrollen.

Ett förenat hjärta är inte ett perfekt hjärta. Det är ett hjärta med ett centrum. Och när centrum är Gud, då kan kärleken få riktning.

Förfastetiden ger oss möjlighet att ställa de obekväma frågorna innan korset gör det åt oss. Vad skulle det innebära om Kristi kärlek verkligen fick driva oss – i våra relationer, i vårt sätt att tala om dem vi inte förstår, i vårt sätt att leda, i vårt sätt att vara kyrka i samhället?

Kanske skulle det innebära att vi vågar vara långsammare i en snabb värld. Att vi prioriterar trofasthet framför framgång. Att vi söker försoning där andra söker seger. Att vi vågar bära varandras bördor utan att först fråga vad vi får tillbaka.

Det är inte spektakulärt. Det är djupt.

Kärlekens väg är inte bred och glänsande. Den är smal och ibland skymd. Men den är verklig. Och den är möjlig – inte därför att vi är så goda, utan därför att Kristi kärlek redan har gått den före oss.

Så i denna förfastetid får vi be om mod. Mod att låta elden bränna bort det som inte är av Gud. Mod att låta oss drivas av något större än vår egen rädsla. Mod att tjäna i en kultur som premierar att bli tjänad.

Och kanske är det just där – i det tysta, trofasta, korsformade livet – som världen kan ana att det finns en kärlek som är starkare än döden.

Amen.